

РЕШЕНИЕ

№ 19125

гр. София, 08.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5798** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Сирия, срещу Решение № 6305 от 27.05.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, както и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, неправилно административният орган е игнорирал причините да напусне държавата си по произход – реалната заплаха за живота и сигурността му. Позовавайки се на Становище на Европейския икономически и социален комитет относно „Ролята на Турция в бежанската криза“, публикувано в Официален вестник на Европейския съюз (2018/С 227/03), жалбоподателят оспорва извода, че Турция се явява „трета сигурна държава“, по смисъла на § 1, т. 9, б. „г“ от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Твърди се, че практиката от миналото, Турция да връща кандидати за убежище от страни извън ЕС, е отразена и в доклади на международни правозащитни организации, които

сигнализируют включително и за отказ за влизане в страната. Като допълнителни аргументи против становището, че Турция може да бъде „трета сигурна държава“ за жалбоподателя се сочат: основополагащото значение на принципа „забрана за връщане“; отразеното в приета на 20 април 2016 г. Резолюция на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, че връщанията в Турция както на сирийци, така и на граждани на други държави противоречи на европейското и международното право; данните за принудително изселване от територията на Турция на сирийски граждани, най-вече араби, които впоследствие са заселвани на територии в Сирия, населявани в миналото от сирийски кюрди. Твърди се, че част от тези територии са под контрол на турската армия, която извършва етническо прочистване. С тези аргументи е мотивирано искането за отмяна като незаконосъобразно на оспореното решение.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и чрез адв. Н., който моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение. Счита за неправилни изводите на административния орган, че Турция се явява трета страна за моя доверител, защото за да се приеме една държава за такава трябва да са налице редица законоустановени условия, които спрямо него липсват. Такива са право на достъп до страната и гаранциите, че няма да бъде върнат в страната си на произход Сирия.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Х., който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба вх. № ОК-13-2850/22.12.2023г. на РПЦ – София жалбоподателят А. А. А. е поискал международна закрила в Република България. Лицето е регистрирано с А. (собствено име) А. (фамилно име) А. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Сирия, гражданин на Сирия, арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение: женен, ЛНЧ [ЕГН]. Чужденецът не е представил оригинални документи удостоверяващи самоличността му и личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От административната преписка се установява, че А. А. А. е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

По подадената молба за закрила е изготвено становище рег. № УП-23068/20.03.2024г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. О. К." в РПЦ- София, с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На проведено интервю с рег. № УП23068 от 20.03.2024г. оспорващият посочва, че е роден и живял в [населено място], Сирия, като само за кратко е живял в [населено място], обл. Р., Сирия. Заявява, че от 2006г. има граждански брак с Б. А. А., сирийска гражданка, от която има шест непълнолетни деца. Семейството му е в Д. А. и живее в

тежки условия. Съобщава, че е служил в редовната сирийска армия от 1999г. до 2002г. Посочва, че района, в който е живял е разделен между редовната сирийска армия и кюрдските сили. Чужденецът твърди, че е напуснал Сирия заради липсата на сигурност, като самият той е ставал свидетел на взривове и бомбардировки, а домът му е взривен през 2017г. Именно тогава е напуснал страната си на произход нелегално за Турция, където е останал в продължение на три години. Твърди, че през месец декември 2023г. с помощта на трафикант е преминал през граничното телено заграждение не по законоустановения ред на територията на Република България. Уточнява, че е бил задържан от сръбските гранични власти на тяхна територия, след което е върнат в България. Декларира, че това е първата му молба за международна закрила и че не е подавал такава в друга държава. Пояснява, че докато е бил в Турция не е бил регистриран от властите, не е имал разрешително за пребиваване и е напуснал страната заради дискриминацията срещу сирийците там. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България и че не иска да се завърне в държавата си на произход.

В хода на интервюто заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в държавата си на произход. Посочва, че не е бил арестуван, съден или осъждан. Според думите му никога не е членувал в политическа партия или организация.

С оспореното в настоящото производство Решение № 6305 от 27.05.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя А. А. А..

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Приел е, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, доколкото в бежанската история липсват обективни данни за наличие на „основателно опасение от преследване“. Направен е извод, че жалбоподателят е напуснал Турция единствено и само по лични и икономически причини - в търсене на по-добър живот в Европа. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с установената фактическа обстановка, която не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ.

Същевременно за кандидата липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че жалбоподателят не е посочил член от семейството и да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са

налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от чужденеца лични мотиви за желанието и да напусне страната си на произход не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в А., както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007г.

По делото е представена административната преписка в цялост, включително справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС относно общото положение, актуално към 08.2024г., политическата и икономическа обстановка и състоянието на сигурността в Сирийска Арабска Република, в това число и рисковите групи, както и относно общото положение в Република Турция към 09.2024г. и положението на сирийските бежанци – достъп до убежище, свобода на движение, заетост, достъп до основни услуги, принудително връщане и ангажираните от страните допълнително писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 6305 от 27.05.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на А. А. А. на 30.05.2024г. лично срещу подпис в присъствието на преводач, а жалбата срещу него е подадена на 07.06.2024г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на А. А. А. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба му за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителят е дал обяснения, свързани с бежанската му история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП-23068/20.03.2024г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. О. К." в РПЦ- София, съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е

спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004/83/ЕО и Директива 2011/95/ ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че жалбоподателят не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал Сирия заради войната и сериозните финансови затруднения, а Турция единствено поради дискриминацията там, изразяваща се по негово твърдение в това, че по негови думи отказват да регистрирам сирийците и да им издават документи. Не е отрекъл, че преобладаващата част от членовете на семейството му продължават да живеят в Сирия необезпокоявани от никой, а и самият той не е бил преследван. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащ се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен

конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07 По отправено от Холандия преюдициално запитване за приложението на разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) е приел, че тази норма следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и представената Справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, вх. № ЦУ-121/16.01.2024г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирия съдържа данни за това, че „...м. март 2021г. бележи десетилетие, откакто мирното въстание прераства в брутален конфликт, от самото начало, на който участващите страни пренебрегват човешките права и хуманитарното право. ...службите за сигурност продължават да подлагат стотици, включително завръщащи се бежанци, на произволни арести и изтезания, докато милиони гладуват поради отклоняване на помощи от страна на правителството и неспособността му да се справи с тежката икономическа криза, предизвикана предимно от разрушаване на инфраструктурата и от кризите в съседните страни. В справката е отразено и, че „свързани с режима паравоенни групи участват в чести нарушения и злоупотреби, включително безразборни убийства, отвлечане на цивилни, екстремно физическо насилие, включително и сексуално, и незаконни задържания. Въоръжени терористични групи извършват широк спектър от злоупотреби, включително незаконни убийства и отвлечения, физическо насилие и смърт на цивилни при атаки, описвани от Комисията за разследване на ООН за Сирия като безразборни. ...подкрепяни от Турция сирийски опозиционни групи в северна Сирия извършват нарушения на правата на човека, според съобщенията, насочени срещу кюрди, йезиди и други цивилни лица, включващи извънсъдебни убийства, произволно задържане, насилствено изчезване на цивилни,

мъчения, принудителни евакуации от домовете, грабежи и изземване на частна собственост, набиране на деца-войници...“. В справката е посочено и че безнаказаността остава всеобхватна и дълбоко заложена в силите за сигурност, разузнаването и други правителствени служби. Съобщени са хиляди достоверни случаи на държавни органи, които участват в чести злоупотреби, за да накажат свои опоненти, както и за значителен брой съобщения от правителствени агенти за насилие над деца.

Информацията, съдържаща се в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС дава основание да се направи извод, че и към настоящия момент положението в Сирия отговаря на критериите, заложиени в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – „вътрешен въоръжен конфликт“, който до степен на безогледност и/или повсеместност е обхванал цялата територия на страната и поставя в риск и от посегателство живота и здравето на всички цивилни граждани. Въпреки това обаче, както законосъобразно е отчетено в мотивите на оспореното Решение, конкретните данни в съобщената от жалбоподателя бежанска история следва да бъдат разгледани в контекста и на всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата и на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, съгласно разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ.

Обосновано е позоваването на незааявени от жалбоподателя при проведеното интервю опасения за живота или свобода му, дължащи се на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, за периода на пребиваването му на територията на Република Турция. Липсват твърдения и за оказано насилие и отправяни заплахи. Не е спорен и фактът, че жалбоподателят е напуснал Турция доброволно. В този аспект, законосъобразно е становището в мотивите на оспореното решение, че няма обективни данни, а и доказателства въз основа на които може да се направи извод за наличие на основателни причини той да не бъде допуснат отново на територията на Република Турция, включително и да му бъде отказано предоставяне на закрила.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; защитен е от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Жалбоподателят е пребивавал на територията на Република Турция в продължение на три години, макар и нелегално. В представените Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС е отразено, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за

временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги на лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН. От жалбоподателя не се твърди такава закрила да му е била отказана по време на престоя в Република Турция. Сочат се единствено опасения, че може да бъде върнат в държавата си по произход, обосновани с данни за отнети документи за временно пребиваване, предоставени на сирийски бежанци.

От жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на евентуалните опасения от последващо насилствено връщане в държавата по произход, с които е обоснована тезата, че Турция не може да бъде „трета сигурна държава“ за него. Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход, а и в Република Турция. Настоящата инстанция намира за необходимо да посочи, че действително Турция поддържа географското ограничение на Женевската конвенция и го прилага само за бежанци с произход от европейски страни, но със Закона за чужденците и международната закрила (LFIP) от месец април 2013г. страната създава специална правна рамка за убежище в страната и утвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Изрично е посочено, че за бежанците от Сирия, Република Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на легален престой, както и достъп до основни права и услуги. Съгласно Справка с вх. № ЦУ-1554/01.09.2024г. предоставена от ответника ДАБ, Регламентът за временна закрила обхваща и правно урежда набор от права, услуги и помощ за ползвателите на временна закрила. Съгласно текста на чл. 6, ал. 1 от същия Регламент "Никой, попадащ в обхвата на настоящия регламент не може да бъде връщан на място, където той или тя може да бъде изложен на изтезания, нечовешко или унизително отношение или наказание, или където неговият/нейният живот или свобода биха били застрашени поради неговата/нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение". Поради това обосновано се явява заключението, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ предпоставки територията, на която е живял жалбоподателят в продължение на няколко години, да се приеме за трета сигурна държава по отношение на него. За настоящата инстанция остава извън всякакво съмнение, че чуждият гражданин е напуснал Турция вероятно по икономически причини, а не защото не може да се ползва със закрила на територията. Не сочи основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; не посочва да е бил изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или

наказание. За съда остава извън всякакво съмнение, че чуждият гражданин е напуснал Турция не защото не може да се ползва със закрила на територията ѝ, включително и да се снабди с идентификационни документи на това основание, каквото право не е упражнено. В този смисъл е и актуалната съдебната практика, обективирана в Решение № 3406 от 20.03.2024 г. по адм. д. № 1483/2024г., III отд. на ВАС, Решение № 9377 от 07.08.2024г. по адм. д. № 5323/2024г., III отд. на ВАС и др.

С оглед на изложеното, обосновано и законосъобразно административният орган е приел, че не са налице основанията, визирани в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Страните не са претендирали присъждане на разноски и по аргумент на чл. 81 от ГПК, съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното, Административен Съд София – град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Сирия, срещу Решение № 6305 от 27.05.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: